

Wolkroviny

Květen a
červen 2019

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Recenze: Teror (Národní divadlo Brno)	4
Majáles	5
Téma čísla: Zahraniční exkurze studentů GJW	6
Čína	6
Anglie	8
Polsko	9
Post skriptum	10
Fejeton: Poslední zvonění	13
Rozhovor s učitelem	14
Rosettská deska.....	17
Barvoslepost.....	17
Colourblindness.....	17
Farbenblindheit.....	18
Дальтонизм.....	19
Daltonisme	19

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u čtení posledního letošního čísla školního časopisu za měsíce květen a červen. Do tohoto dvojčísla jsme kromě obvyklých rubrik, jako je recenze, Rosettská deska nebo rozhovor s učitelem, připravili i rozsáhlé téma celého čísla, a to zahraniční cesty našich studentů, na které byly poslední měsíce opravdu bohaté.

Jelikož se blíží konec školního roku a v tomhle čase má člověk tendenci bilancovat nad tím, jak mu čas rychle utíká a jak se některým například nezadržitelně blíží maturitní zkoušky a konec studia, chtěl bych se i já na chvíli nad touto rychlostí zastavit a říct, že jsem (skutečně) neočekával, že těchto deset měsíců uplyne tak rychle. Rád bych vám poděkoval za to, že náš časopis čtete, a také vyjádřil přání, aby tomu tak bylo i nadále.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze: Teror (Národní divadlo Brno)

Původně německou divadelní hru Ferdinanda von Schiracha, později zpracovanou i jako televizní film v produkci ARD, o vině a trestu uvádí v současnosti brněnské Národní divadlo.

Základní linie příběhu je jednoduchá. Letadla z Hamburku do Mnichova se 164 cestujícími na palubě se zmocnili teroristé a mají v plánu s ním narazit do fotbalové arény se 70 000 lidmi. Pilot Lars Koch dává rozkaz letadlo sestřelit.

Celé představení sestává ze soudního přelíčení s pilotem Kochem. V tom je nejsilnější stránka a zároveň i největší slabina celého představení.

Nejsilnější stránka protože samotní diváci jsou tak postaveni do role porotců a mají povinnost v samotném závěru hry rozhodnout o vině či nevině hlavní postavy. To se dá považovat za celkem inovativní prvek.

Ale zároveň i největší slabina protože je neskutečně náročné udržet v tak omezeném prostoru a jen se čtyřmi výraznějšími postavami divákovu pozornost.

Celé představení se dá vlastně označit jako standardní. Herecké výkony všech zúčastněných jsou průměrné (kladně vybočuje snad jen Klára Apolenářová v roli manželky jednoho ze zemřelých). Scéna je standardní a totéž se dá říct o samotném textu hry. Ten se pohybuje chvílemi na poli běžného soudního líčení, chvílemi na poli filozofické disputace, kde se hýří jmény, jako je například Immanuel Kant.

Samotný Lars Koch v podání Ivana Dejmalu tak dostává překvapivě málo prostoru. Mnohem výraznější jsou Martin Sinačák a Eva Novotná v rolích obhájce a státní zástupkyně. Zdeněk Dvořák jako předseda senátu pak ve srovnání s nimi působí víceméně jako stafáž.

Ve zkratce je Teror představení, které nad průměr povyšuje jen aktivnější zapojení publika do samotného děje hry. Jinak působí chladně a odtažitě.

Teror (Národní divadlo Brno) – 60 %

Autor: Dominik Zajíček

Zdroj obrázku:
<http://www.ndbrno.cz/cinohra/teror>

Majáles

Dne 30. 4. se v Prostějově konal každoroční studentský průvod majáles. Stejně jako v minulých letech se organizace ujalo divadlo Point ve spolupráci s Gymnáziem Jiřího Wolкера, společností Gaudeamus o.p.s., Městskou knihovnou Prostějov a statutárním městem Prostějov. Akce se zúčastnila většina prostějovských středních škol.

Slavnostní průvod vyrazil ze dvora GJW přibližně okolo jedenácté hodiny a v 11:30 pokračoval od lázní do města, kde již čekali moderátoři Ondřej Kučera a Filip Sovíček, kteří všechny zúčastněné školy vyzvali k mohutnému pokřiku, znázorňujícímu jejich velkou četnost. V tomto duchu (tedy bouřlivého skandování a podpory vystupujících a zejména kandidáta na krále majálesu) se pokračovalo i nadále. Po vystoupení všech škol (a následném rozhovoru s kandidáty) byla představena porota, která měla za úkol všechny výkony zhodnotit a vybrat jeden jediný vítězný. Tím se v 14:30 stal reprezentant Gymnázia Jiřího Wolкера, Matěj Ošťádal s maskou krále Jelimána. Ovšem mimo krále se udělily ještě ceny za nejlepší vystoupení (SOŠP a SOUP za Piráty ze strojárny), nejlepší masku (Reálné gymnázium za masku Gimliho) a zvláštní cena Cyrilometodějskému gymnáziu za poctu nedávno zesnulému ministru rozkoše Danovi Nekonečnému.

Poté již následovala pouze afterparty v kavárně Prostor, která započala ve 21:00 a skončila ve dvě

hodiny ráno. Hudební doprovod zde obstaral DJ Váňa (Samara Warnerová).

Přestože se zprvu zdálo, že nám počasí nebude přát (hlásili déšť), nakonec se opak stal pravdou a i přes mírné chladno na počátku se celá akce udála za suchého a jinak poměrně příznivého klimatu. Nicméně i přesto zde musím uvést jednu výtku, a to nízkou účast studentů (minimálně oproti předchozím ročníkům). Příští rok případně organizace nám (letošním sextám a druhým ročníkům), tak bych si přál, aby se nám podařilo opět pozvednout onu pomyslnou laťku zpět na její původní pozici a navrátit tomuto studentskému (tedy našemu) svátku jeho původní, dnes již bohužel poněkud oprýskaný, lak.

Autor: Martin Dobeš

Téma čísla: Zahraniční exkurze studentů GJW

Čína

Ve dnech 26. 4. až 3. 5. se čtyři naši studenti, Veronika Radičová, Tereza Turnová, Dominik Štencl a Dominik Zajíček, a dva pedagogové, Mgr. Michal Marek a Mgr. Marek Romášek, vypravili na exkurzi do čínského města Sian, kde navazovali kontakt s naší partnerskou školou Bo-ai International School.

Samotná cesta začala už ve čtvrtek 25. 4., kdy skupina cestovala z Prostějova do Prahy na Letiště Václava Havla, odkud měla v jedenáct hodin odlétat do finských Helsinek a odtamtud po tříhodinovém čekání rovnou do Sianu. Celková doba cesty tak trvala přes třináct hodin. Takřka

hned po přistání, kdy v Číně už bylo ráno, zatímco v Česku něco po půlnoci, byli všichni přivítáni ve škole, v jejímž kampusu měli zajištěné i ubytování.

První den byl ve znamení postupného seznamování se se školou, jejím fungováním, studenty a denním režimem. Na ukázkou byla nachystána nejprve hodina hudby, kde jsme čínským studentům zahráli české písně jako třeba Severní vítr, načež nám oni na oplátku (s větší i menší ochotou) zazpívali čínskou hymnu, a poté lekce tai chi na školním hřišti. Večer jsme se také poprvé seznámili s pravidly čínského stolování v restauraci v centru Sianu.

Druhý den byla v plánu návštěva významných památek města a okolí. První přišla na řadu blízka terakotová armáda a hned vedle umístěné muzeum císaře Čchin Š'-chuang-ti. Tato prohlídka zabrala celé dopoledne a došlo během ní i na neplánované fotografování s kolemjdoucími Číňany, pro které jsme jako Evropané představovali zjevení. Po krátké přestávce na oběd se pokračovalo historickým centrem města – ulicí Bei yuan men v muslimské čtvrti Sianu. Ta je po obou stranách lemována krámkami s typickým čínským občerstvením. Mohli jsme tak ochutnat tofu, cheesecake z ovoce nebo takzvané dračí koule. Ulice je poté na jižní straně zakončena Bubnovou věží, v níž se nám dostalo možnosti zhlédnout tradiční hudební vystoupení. A s hudbou byla pak spjata i sobotní večere v Grand Opera House. Tam kromě toho že byly naservírovány typické knedlíčky s masovou náplní, jsme viděli i představení čínské opery, jež se týkalo dynastie Tang.

Naproti tomu skoro celou neděli strávila česká výprava ve škole, aby se lépe seznámila se systémem výuky čínského a anglického jazyka, kaligrafie, nebo aby se dostala do kontaktu s tamějšími studenty, kteří jsou nejen z Číny, ale i z Turkmenistánu nebo Jemenu. U zahraničních studentů studium na škole probíhá tři roky a je zaměřeno zejména na učení se čínského jazyka pro pozdější studium na vysokých školách. Odpoledne naši učitelé prezentovali před svými kolegy systém výuky cizích jazyků v České republice a zmínili také program English for the Future, který na naší škole probíhá. Poté se všichni odebrali na slavnostní večeři s vedením školy.

Pondělní dopoledne jsme strávili prohlídkou muzea města Sian, po níž se konala podpisová ceremonie, kdy si zástupci obou škol přislíbili budoucí spolupráci. Večer proběhla další slavnostní večeře a procházka skrz osvětlené centrum Sianu v noci.

V úterý také konečně došlo na očekávané prezentace čínských i českých studentů, při nichž se vzájemně snažili představit prostředí a zajímavosti Sianu a také říct něco o České republice, jejích slavných osobnostech, uměleckých dílech a i o slavných minulých i současných absolventech Gymnázia Jiřího Wolkerova. Následně jsme navštívili čínsko-japonský skanzen a čajové město se svými trhy.

Na poslední dva dny před odletem byla pro Čechy naplánována výprava do nedalekého pohoří Čchin-ling, které je známé svým množstvím buddhistických klášterů. Po cestě, která se zásluhou dopravní zácpy ve městě protáhla na tři hodiny, jsme se nakonec

dostali do horského hotelu a odtud si vyšli na prohlídku dvou chrámů v okolí hotelu, během níž jsme se poprvé setkali s čínskou přírodou. V samotném hotelu pak byla připravena přednáška o čínských čajích a čajové kultuře a debata s odborníkem na buddhismus.

Ten také další den naplánoval

výlet do dalšího buddhistického kláštera, kde jsme mohli (a částečně vlastně i museli) mimo jiné jako výraz úcty zapálit Buddhovi vonnou tyčinku. V klášteře jsme také byli vzati na přednášky, které pro nás měl nachystané nejprve buddhistický mnich, odborník na čínskou malbu a nakonec mistr kung-fu. Ten navíc některé ze svých chvatů i předvedl.

Po návratu do města jsme zašli také na čínské trhy plné suvenýrů, píšťal, štětců a papírů na kaligrafii, obrazů a malých drobností. Je pravidlem na těchto stáncích, že se zde

musí smlouvat, jinak může člověk platit až dvounásobek základní ceny.

Poslední den zájezdu pak už spočíval jen v rychlé jízdě na letiště a cestě nejprve opět do Finska a poté zpátky domů.

Anglie

V týdnu od 26. 5. do 1. 6. se takřka čtyřicetičlenná skupina studentů gymnázia vydala s pedagogickým doprovodem Mgr. Michala Marka a Mgr. Lenky Hádrové na poznávací zájezd na jihozápad Anglie.

Z České republiky se odjíždělo už v neděli ráno a cesta autobusem spojená i s převozem trajektem přes kanál La Manche tak trvala skoro 24 hodin.

Hned první den dorazila skupina do přístavního města Portsmouth, kde si mohla prohlédnout anglické pobřeží a muzeum doků i se slavnou lodí admirála Nelsona. Poté vystoupali na 170 metrů vysokou Emirates Spinnaker Tower. Večer se pak odebrali na

ubytování ke svým hostitelským

rodinám.

V úterý se vydali do středu Anglie, do města Oxfordu, kde si kromě návštěvy jedné univerzitní koleje, Christ Church College, kde se točily i některé scény ze slavné filmové série Harry Potter, mohli projít i centrum města a Ashmolean Museum. Večer se opět skupiny vracely ke svým rodinám v Portsmouthu.

S těmi se další den ráno všichni rozloučili a cesta pokračovala na západ Anglie, přes slavnou stavbu Stonehenge do města Exeter s údajně nejužší uličkou na světě. V blízkosti Exeteru také byli opět ubytováni u nových

hostitelů.

Poslední dva dny trávili cestovatelé opět u anglického pobřeží: ve čtvrtek ve městě Plymouth a

v nedalekém národním parku Dartmoor, kde mohli vidět volně žijící poníky a v němž se také odehrává děj slavného románu Pes baskervilský; a v pátek v Brightonu, kde výprava navštívila jednak brightonské molo s atrakcemi a hernami a jednak Royal Pavillon, bývalou rezidence krále Jiřího IV.

To byl také poslední den zájezdu, odtud už následovala jen cesta do Doveru, nalodění na trajekt a dlouhá jízda zpátky do Prostějova.

Polsko

O týden později se konal další poznávací zájezd naší školy, tentokrát do polského Slezska a okolí města Wroclaw. Celou akci organizovali učitelé Vratislav Havlík a Mgr. Jaromír Vanča.

Účastníci tak v pěti dnech, během nichž byli ubytováni ve wroclawském hotelu Weiser, navštívili postupně ostravské doly, polský zámek Pszczynu, rozhlasovou věž v Gliwicích, jejíž přepadení posloužilo jako záminka pro

rozpoutání druhé světové války, koncentrační tábor Gross-Rosen, centrum Wroclawi se zoologickou zahradou a také zámek Ksiaz.

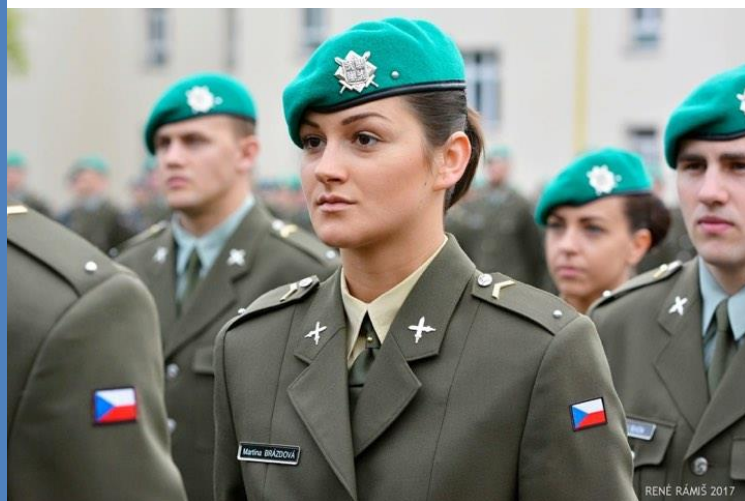

Na zpáteční cestě do České republiky jeli navíc i přes Adršpašské hory, které si tak studenti měli možnost si prohlédnout.

Autor: Dominik Zajiček

Post skriptum

Do posledního čísla tohoto školního roku jsme vyzpovídaly Martinu Brázdovou, která nám popsala, jak se dostala na své nynější místo v Armádě České republiky a jaké povinnosti musí při výkonu plnit.

1. V jakých letech jste na GJW studovala?

Studovala jsem čtyřletou formu studia na GJW a to v letech 2010-2014.

2. Bylo Gymnázium Jiřího Wolкера Vaše první volba? Proč jste si vybrala zrovna gymnázium? Co ovlivnilo Vaši volbu?

V druhé polovině základní školy mě učení začalo poměrně hodně bavit, za což se nejvíce zasloužila bývalá třídní učitelka. Učit se „od všeho něco“ byla zábava a doma mě vždy vedli k tomu, že vzdělání je základ. Když došlo na „lámání chleba“ a musela jsem se rozhodovat kam dál, gymnázium pro mě byla první volba. Byl to skvělý začátek pro pozdější studium na vysoké škole. A protože na Gymnázium Jiřího

Wolкера studovala i část mé rodiny a rovněž jsem na něj slýchala pozitivní ohlasy, přihláška byla zaslána prioritně právě tam.

3. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jak toto období vnímáte z dnešního pohledu?

Na studia na gymnáziu vzpomenu často a ráda. Všechno špatné z paměti časem zmizí a vždycky zbudou jen ty pěkné vzpomínky. Kamarádi, učitelé, všichni, které potkáte, vás v životě posunou o kus dál.

4. Dokázala byste jmenovat jednu věc, co Vás na gymnáziu nejvíce bavila, či na kterou vzpomínáte nejraději?

Asi nejraději vzpomínám na učitele. Byli to skvělí průvodci dospíváním. Byli vzorem a vždycky ochotně pomohli, když bylo třeba. Zejména třídní učitelce Mgr. Haně Raškové vděčím za hodně, to je skutečně žena na svém místě.

5. Co jste se rozhodla dělat po maturitě?

Abych řekla pravdu, po maturitě jsem pocítila, že poprvé v životě nevím, kam chci jít dál. Bavilo mě studovat od každého něco a najednou jsem stála v situaci, kdy jsem se musela rozhodnout jen pro jeden směr. Nakonec, protože jsem měla hodně ráda dějepis a češtinu s literaturou, jsem se rozhodla pro studium této kombinace na Univerzitě Palackého v Olomouci. Po roce studia na UPOL ve mně převládl pocit, že to nebylo šťastné rozhodnutí. Škola mě

nijak zvlášť nebavila, a když vás to nebaví po roce, jak to máte dělat celý život?! Ke svému zjištění jsem se postavila impulzivně a ze školy okamžitě odešla. Problém byl v tom, že v této době bylo již po termínech odevzdání přihlášek na VŠ, takže jsem rok strávila v práci. Dnes celý sled událostí hodnotím jako to nejlepší, co se mi mohlo přihodit. Dva, pro někoho ztracené roky, mi daly prostor dospět, sesbírat životní zkušenosti, potkat lidi z různých vrstev, vytvořit přátelství na celý život, a hlavně zjistit, co chci v životě dělat. Nemá cenu vás zatěžovat všemi okolnostmi a důvody, ale mé další kroky vedly nakonec na Univerzitu obrany v Brně.

6. Momentálně jste příslušnicí Armády České republiky. Proč jste se rozhodla vydat právě tímto směrem? Popsala byste nám, jakou funkci konkrétně zastáváte?

Mimo jiné miluju, když v životě má všechno řád a pravidla. Taky miluji sport, adrenalin, zážitky a akci, to vše se mi na Univerzitě obrany, potažmo u AČR (pozn. red. Armáda České republiky) splnilo. Ačkoli zde mluvím o fungování na univerzitě, nejsem pouze studentem, ale jsem i regulérním zaměstnancem AČR. To znamená, že tu neexistují žádné prázdniny, nechození do školy a podobně. U nás se funguje celý rok, tak jako v každé běžné práci. Výjimku tvoří 4 týdny řádné dovolené, tu si však nelze vybrat, kdy chcete, nýbrž Vám ji stanovuje nadřízený. Co se týče mého služebního zařazení, jsem studentkou třetího ročníku magisterského studia v hodnosti četařky a připravuji se pro výkon

funkce „velitel dělostřeleckých jednotek“.

7. Jak na to reagovala vaše rodina?

S výkonem služby vojáka z povolání se váže řada povinností a mnohdy musí jít Vaše osobní potřeby a zájmy stranou. Sloužíte ve prospěch své země a k tomu jste se zavázali složením vojenské přísahy. Žádný rodič nechce své děti dobrovolně vidět v situacích, kdy jim jde o zdraví a život, s touto možností se však služba v AČR pojí – zahraniční mise a podobně. Ani moji rodiče zprvu mým rozhodnutím nebyli nadšení, samozřejmě na výkonu služby vojáka z povolání viděli jen samá negativa. Zazlívát se jim to nedalo, je to dřina, vyžaduje to řadu osobních ústupků a není to pro každého. Na druhou stranu každý rodič je šťastný, když i jeho děti jsou šťastné, a to já jsem. Dnes už mě rodiče plně podporují a stojí za mnou, i když věřím, že ideální život pro dceru si představovali diametrálně jinak, než jaký ho vedu.

8. Popsala byste nám svůj běžný pracovní den?

Popsat běžný den je u nás poměrně těžké, žádný neprobíhá jako ten předchozí. Hodně záleží na tom, jaký den to je, o jakém období v roce se bavíme, jaké služební povinnosti zrovna plníme a jaké zastáváme funkce nad rámec běžného fungování. Každopádně obvyklý den začíná většinou v 7:00 nástupem roty – u nás jeden ročník, to je cca 90 lidí – kde je vyhlášen rozkaz velitele roty, obsahující podrobný plán činnosti na celý nadcházející den. Někdy je součástí i ranní rozcvička, to pak den začíná už v 6:30. Ranní rozkaz vám rovněž ukládá povinnost jít na všechny předměty, které jsou ten den vypsány, protože jste vlastně v práci. Pracovní doba obvykle končí v 16:00 a dále následuje osobní volno. Jsou však období v roce, kdy jezdíme na výcviky do pole, to potom fungujeme třeba 14 dní v lese za nepřetržitého provozu. Rovněž sloužíme 24 hodinové služby při zabezpečování vojenských objektů u nás v Brně. Máme řadu odborných příprav, věnujeme se tvůrčí, pedagogické a výzkumné činnosti, řada z nás vede odborná zaměstnání pro nižší ročníky, absolvujeme řadu služebních cest, odborných kurzů a mnoho dalšího.

9. Máte nějaké plány do budoucna, se kterými byste se nám mohla svěřit?

U nás je velmi těžké něco plánovat, AČR plánuje za vás. Každopádně vzhledem k mé odbornosti – velitel dělostřeleckých jednotek – mě

po ukončení studia na UO zřejmě čeká služba u Dělostřeleckého pluku dislokovaného v Jincích (kousek pod Prahou). Pracovní závazek mám nyní podepsaný do roku 2031, takže nejméně po tuto dobu bych měla sloužit ve prospěch AČR. Určitě doufám, že se za svého působení, dostanu alespoň jednou do zahraniční mise a dál, kdo ví. U nás se plány mění častěji, než si vy měníte ponožky.

10. Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Nedělejte si hlavu z věcí, co v daném okamžiku nevyjdou dle vašich představ. Možná jednou zjistíte, že to bylo to nejlepší, co vás vůbec mohlo potkat.

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Fejeton: Poslední zvonění

Abych shrnul dnešní ráno, byl jsem rád, že jsem vůbec vstal. Čím více se blíží konec týdne, tím větší problém mám se vstáváním. Páteční ráno je vyvrcholením mého vstávání, proto jsem taky jel pozdějším autobusem. Ale i přesto jsem pořád stíhal přijít včas do školy. Nebo jsem si to alespoň myslel.

V klidu jsem doháněl svůj spánek během jízdy autobusem, když mě najednou probudí nějaký hluk. Přesněji řečeno píšťalky a zvuky jí podobné. Z klidného města se stal cirkus. Kde jinde vedle sebe můžete vidět zebra, klauna, mnicha, ufo a anděla?

„Já úplně zapomněl na poslední zvonění,“ říkám si v duchu. Jsem chudý student z vesnice, to určitě pochopí. Sotva jsem vyšel z autobusu, stáli u dveří. Snažil jsem se vyhnout vstupu do jejich jámy lvové, ale marně. Postříkali mě octem, pokreslili mě a obrali o všechny drobné. Už mi zbývaly jen desetikoruny a vyšší. Dalším dvěma skupinkám jsem se vyhnul bez povšimnutí. Ale s čím jsem opravdu nepočítal, tak byl fakt, že jedna velká skupinka bude přímo u vchodu do školy. Jednomu jsem dal do kasičky, druhému, třetímu a až po čtvrtém jsem se dostal do školy. Smrděl jsem, byl jsem celý pokreslený a má peněženka brečela, už mi zbývaly jen dvacetikoruny a vyšší. Oprava už jen padesátikoruna. Potkal jsem na chodbě další skupinku a ta si samozřejmě nemohla nechat ujít šanci mě oškubat.

Když jsem vcházel do třídy, připadal jsem si nějak lehčí a hlavně

chudší. A aby to nebylo všechno, učitel byl ve třídě včas na rozdíl ode mě, takže mě podle toho i přivítal:

„Už jdeš zase pozdě? To už je tento týden potřetí. Za chvíli budeš mít z těch pozdních příchodů neomluvenou hodinu, tak si dej pozor!“

Než jsem mu stačil odpovědět, tak dál pokračoval ve své řeči:

„Co koukáš tak nechápavě? Radši mi ukaž domácí úkol? Že sis ho zapomněl, jo? Tak se posaď. Máš za pět.“

„Co prosím? Proč?“

„A sedni si někam dozadu, ať nemusím čuchat ten ocet.“

Poslední zvonění se mi pěkně prodražilo. Má peněženka byla jako po výbuchu, přišel jsem pozdě, ale dnes jsem v tom byl docela nevinně. Dostal jsem pětku za mou práci v hodině nebo tak něco. A to nejlepší na konec: nezbylo mi ani na svačinu a domů si můžu vyjít pěšky. Žádné peníze, žádný autobus. 15 km tomu říkám pěkná procházka. Jak se říká, kdo pozdě chodí, sám sobě škodí.

A jaké máte zkušenosti vy z posledního zvonění?

Autor: Laura Hanousková

Rozhovor s učitelem

Pro poslední vydání časopisu Wolkroviny ve školním roce 2018/2019 jsme pro vás vyzpovídaly Mgr. Renatu Moudrou, která je součástí týmu profesorů anglického jazyka. Řada studentů ji může znát právě z hodin angličtiny.

1) Jak dlouho na našem gymnáziu učíte?

Na tomto gymnáziu učím od roku 2000. V průběhu těch devatenácti let jsem však absolvovala třikrát mateřskou dovolenou, takže když odečteme všechny tyto roky, jedná se o téměř 10 let.

2) Odkud pocházíte?

Pocházím přímo z Prostějova.

3) Kde jste studovala?

Vysokou školu jsem studovala v Olomouci i v Brně.

4) Chtěla jste se vždy stát učitelkou? Co Vás k tomuto povolání přivedlo?

Jednoznačně ne. K tomuto povolání jsem dospěla časem. První zkušenosti s učitelstvím jsem získala prostřednictvím doučování angličtiny, jezdila jsem také na anglické tábory. Zjistila jsem, že mě to vlastně docela baví. Původně jsem byla zaměřena spíše na cestovní ruch, nakonec ale zvítězila právě angličtina, předčila všechno ostatní. Uvědomila jsem si, že je to vlastně takové moje poslání.

5) Jaký máte vztah se zdejšími studenty? Je něco, co Vám na nich zloženě vadí?

Pro mě je tohle velmi těžká otázka. Každá třída je samozřejmě jiná a potřebuje jiný přístup - je tu spousta individualit. Vztah mezi pedagogem a žákem je na bázi určitého přátelství a oboustranného respektu zároveň. Vzájemně si vycházíme vstříc a snažíme se, aby to fungovalo co nejlépe. Rozhodně to není o tom, že bychom spolu nějak bojovali, z mého pohledu je to o tom, že tady ve škole se studenty trávíme příjemný čas, nepředháníme se v tom, kdo toho ví více a kdo má navrch. Můžu říct, že do všech hodin se zatím ještě pořád těším. Jakmile, ale

nadšení zmizí, je to známka toho, že je potřeba něco změnit. Podstatou našeho povolání je a měl by být přínos určitého uspokojení nám samotným.

6) Zde na gymnáziu tento školní rok učíte pouze angličtinu, učíte kromě tohoto předmětu i něco jiného?

Dříve jsem učivala i cestovní ruch, ale s přechodem sem na gymnázium jsem se zaměřila pouze na angličtinu.

7) Proč právě angličtina?

Anglický jazyk jako takový je můj oblíbený, zkrátka se mi líbí. Výběr byl naprosto přirozený. Už v oblasti cestovního ruchu byl tento jazyk velmi potřebný. Na vyučování právě tohoto předmětu se mi také velmi líbí, že je pedagog do určité míry svým pánem a má jistou svobodu - tvoří si sám osnovy a má možnost komunikace se studenty. Je zde velká příležitost předat studentům o něco více informací než v jiných předmětech. Dle mého názoru mají ke studentům nejbližší právě učitelé věnující se jazykům, a to zejména díky vzájemné komunikaci. V jiných předmětech se snaží pedagog striktně držet osnov, které ho tlačí, zatímco v jazyce je neustále určitá volnost. Velmi důležité je i to, že se studenti i pedagogové sobě navzájem velmi málo otevírají.

8) Poradila byste studentům, jak se co nejlépe a nejefektivněji naučit cizí jazyk?

Nejdůležitější je si vůbec položit otázku, proč se chci daný jazyk naučit a

najít si motivaci. Když už najdu odpověď a mám i motivaci, je nejlepší se tomu věnovat intenzivně a pravidelně. Prakticky žádné vědomosti nezískám, když se jednou za čas rozhodnu něco málo pro svůj rozvoj v této oblasti udělat. Důležité je po malých částech denně rozšiřovat slovní zásobu, gramatiku, poslech i mluvení. Najít si způsob, který je pro daného studenta stravitelný a hlavně zábavný. Neříkat si "tohle musím", ale říct si, že chci, což na mozek působí daleko lépe. Navíc když to člověk dělá s radostí, hned jde všechno snadněji. Motivace, píle a pravidelnost - to jsou základní věci úspěchu. Ve velké míře může pomoci právě i pedagog.

9) Jak se podle Vás změnil přístup studentů k samotné výuce od dob Vašeho studia?

Co se týče jazyků, tak úroveň dnes je daleko lepší než dříve. Velkou roli v tom hraje právě i otevřenost celého světa. Studenti mají možnost na internetu vyhledat cokoli - od autentických nahrávek až po výukové materiály. Dále pak i otevřenost studentů k učitelům je dnes úplně někde jinde. Studenti jsou daleko více otevření. My jsme si spoustu názorů nechávali pro sebe nebo jsme je sdíleli pouze mezi sebou. Já osobně však dnešní otevřenost studentů považuji za velkou výhodu, protože se tak dá předcházet spoustě konfliktů a nedorozumění. Je však velmi důležité, aby jak učitelé, tak i studenti uměli správně naslouchat jeden druhému.

10) Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolкера?

Jednoznačně krásná budova s vysokými stropy. Když se řekne Gymnázium Jiřího Wolкера, cítím i hrdost, že zde mohu učit. Přece jen se jedná o nejstarší prostějovské gymnázium s velmi dobrou pověstí, ačkoliv to tak na veřejnosti někdy nevypadá. Úroveň a kvalita vzdělání jde zde pořád na vysoké úrovni - minimálně se o to všichni snažíme. Myslím si, že je ctí být zde pedagogem i studentem.

11) Co ráda děláte ve svém volném čase?

Volného času příliš nemám, ale mám ráda maličkosti všedního dne. Cvičení jógy i jakýkoliv jiný pohyb - jako například jízda na kole nebo procházka. Velmi ráda také čtu a koukám na filmy. Spoustu času mimo jiné trávím i se svou rodinou a přáteli. Ráda se setkávám s lidmi, v jejichž společnosti se cítím dobře. Jsem toho názoru, že v životě jde právě o ty zdánlivě úplně obyčejné věci, snažit se prožít každý den naplno a najít si vždy maličkost, za kterou budeme právě ten den vděční. Mít radost z toho, co dělám a co jsem prožil.

12) To nebo to?

a. Moře nebo hory?

Velmi těžká otázka, mám ráda obojí. Přikloním se ale k horám.

b. Slané nebo sladké?

Jednoznačně slané.

c. Sukně nebo kalhoty?

Určitě sukně.

d. Kniha nebo film?

Kniha.

e. Zahraničí nebo Česká republika?

Zase velmi těžká volba, ale zvolím Českou republiku.

f. Jste ranní ptáče nebo noční sova?

Obojí. Chodím pozdě spát a velmi brzy vstávám.

g. Ovoce nebo zelenina?

Preferuji ovoce.

Chtěla byste vzkázat něco našim čtenářům?

Ať si užijí krásné léto a ať se moc netrápí věcmi, které sami nedokážou změnit. A do třetice, aby si našli právě tu jednu věc, která je udělá šťastnými, aby užívali života, co to jde a nešli zbytečně hlavou proti zdi.

Rosettská deska

Barvoslepost

Obývací pokoj, zelení zdi. U stěny vedle oranžového květináče s polouschlým fíkusem stojí stará vrzající pohovka. Na pohovce modré barvy sedí muž, čtyřicet let, na sobě hnědé tričko a černé tepláky, světle zelené ponožky. Naproti němu vypnutá televize s černou obrazovkou. Čte si časopis a jeho stránky šustí jedna o druhou.

Zazvoní zvonek, ostře, trhaně. Muž si nazouvá na noh tmavě modré ošoupané pantofle a kráčí pomalými kroky po světle hnědých rozvrzaných parketách chodby vedoucí z obývacího pokoje ke vstupním dveřím. Vedle něj jsou oranžové skříně, nyní zavřené, s různobarevným oblečením.

Dojde ke dveřím, vedle nich je plastový šedý botník s obuví, která je od bláta zašpiněná. Dveře, dřevěné, na sobě mají kukátko, dva zámky, na zelené zdi je přimontovaný věšák, na němž visí pár červených, hnědých a žlutých kabátů a bund.

Muž otevře a dveře se skřípavým zvukem nenamazaných a trochu zrezlých pantů zaskřípou. Za nimi stojí před vytahanou rohožkou s nevtipným potiskem starší manželská dvojice. Barva jejich hlasu je šedá až černá. Plíce zanesené od kouření. Kostěnými brýlemi si prohlížejí svět okolo. Na sobě svetry, modravě zelené a na nohou brčálové nazouvací boty. Věk ženy, mající sukni s květinovým motivem

červených chryzantém a gerber, je kolem šedesáti. Věk muže, který má oblečené plstěné žmolkovité kalhoty připomínající kdysi lepší časy, je kolem sedmdesáti. Ostrá žádost, železná, ohledně hrající hudby je přednesena s výhružnou nótou. Noty hudby jsou černé, tmavé, temné a neproniknutelné.

Muž neodpoví. Zavře. Dveře se skřípavým zvukem nenamazaných a trochu zrezlých pantů zaskřípou a zavřou se.

Autor: -dv-

Colourblindness

A living room, the green walls. By the wall next to the orange flowerpot with a half-dead ficus stands an old creaky sofa. A man, forty years old, is sitting on this blue sofa. He is wearing a brown T-shirt and black trousers, brightly green socks. There is a switched off television with a black screen. He is reading a magazine and its pages are rustling.

The bell is ringing, sharply, jerkily. The man is putting on darkly blue threadbare slippers and is going slowly on brightly brown creaky parquetry of hall from the living room to the door. The orange closed wardrobes with varicoloured clothes are next to him.

He is coming to the door, there is a plastic grey shoe cabinet with muddily shoes next to it. The wooden door has a peephole, two locks, on the

green wall is hanging a peg, there are red, brown and yellow coats and jackets.

The man is opening the door and the door is screeching with a sound of unoiled and rusted hinges. An old married couple is standing there in front of a saggy doormat with an unfunny comment. The colour of their voice is grey and black. Their lungs are dirty from a smoking. They are looking at the world through the glasses. They are wearing blue and green sweaters and darkly green shoes. The woman, who is wearing a skirt with red chrysanthemums and daisies, is sixty years old. The man, who is wearing the felt and lumpy trousers resembling better times, is seventy years old. A sharp request, iron, of playing music is told threatening. The notes of music are black, dark, gloomy and deep.

The man is not answering. He is closing the door. The door is screeching with a sound of unoiled and rusted hinges.

Překlad: -dv-

Farbenblindheit

Ein Wohnzimmer mit Wänden in grüner Farbe. Bei der Wand steht neben einem orangen Blumentopf und halbtrockenen Feigenbaum ein altes knarrendes Sofa in blau. Darauf sitzt ein alter Mann, 40 Jahre alt, der ein braunes T-Shirt und schwarze Trainingshose und hellgrüne Socken an hat. Ihm gegenüber ist ein ausgeschalteter Fernseher mit

schwarzem Bildschirm. Er liest eine Zeitung, deren Seiten eine nach der 18aste te rascheln.

Es klingelt, scharf und reißend. Der Mann zieht sich seine dunkelblauen abgewetzten Pantoffel an und schreitet im langsamen Schritt dem Licht zu über braunes wackeliges Parkettbrett im Flur, das aus dem Wohnzimmer bis zur Eingangstür 18ast. Daneben stehen orange Schränke mit verschiedenfarbiger Bekleidung, die nun zu sind.

Er kommt auf die Tür zu, neben derer ein 18aste Schuhschrank mit Schuhen aus Kunststoff steht, wobei die Schuhe stark verunreinigt vom Schlamm sind. Die hölzerne Tür verfügt über ein Guckloch, 2 Schlösser, auf grüner Wand ist ein Kleiderständer angebracht, an dem ein paar roter, 18aste tein18 gelber Mäntel und Jacken hängen.

Er öffnet die Tür, die 18aste tei ungeschmierten Klang und auch etwas angerosteten Türbändern knarrt. Ein ältere Ehepaar steht dahinter und noch vor einer ausgeweiteten Fußmatte 18aste tei abgeschmackten Druck. Die Haarfarbe von den beiden ist zwischen grau und schwarz. Ihre Lungen sind vom Rauchen verstopft. Durch Knochenbrille sehen sie sich die Welt 18aste tei. Sie haben blaugrüne Pullover und grasgrüne Schlupfschuhe an. Die Frau, die einen Rock mit Blumenmotiv von roten Chrysanthemen und Gerberas an hat, ist ungefähr 60 Jahre alt. Das Alter des Herrn, der eine filzige klümperige Hose trägt, die bereits an vergangene bessere Zeiten erinnert, beträgt ca. 70 Jahre.

Das nachdrückliche eiserne Anliegen in Bezug auf zu 19aste Musik 19ast mit einer drohenden Protestnote vorgetragen. Die Musiktöne sind schwarz, dunkel und undurchdringlich.

Der Mann antwortet nicht und schließt die Tür. Sie knarrt, weil sie ungeschmiert ist, auch infolge von angerosteten Türbändern und 19aste tein.

Překlad: Mgr. Josef Hlaváček

Дальтонизм

Гостиная, зелёные стены. У стены возле оранжевого вазона с полузасохшим фикусом стоит старый скрипучий диван. На диване синего цвета сидит мужчина сорока лет, на нём коричневая футболка и чёрные спортивные, светло-зелёные носки. Напротив выключенный телевизор с чёрным экраном. Читает журнал и его страницы шелестят, касаясь друг друга.

Раздался звонок, острый, прерывистый. Мужчина обувает тёмно-синие истоптанные тапочки и медленным шагом идёт по скрипящему паркету через коридор, ведущий из гостиной к входу. Возле двери стоят оранжевые закрытые шкафы с разноцветной одеждой.

Подходит к двери, возле неё пластмассная серая тумбочка со следами грязи обувью. Дверь деревянная с глазком и двумя замками, на зелёной стене прикреплена вешалка, на которой висит несколько красных, коричневых, жёлтых пальто и курток.

Мужчина открывает дверь с типичным звуком немного заржавевших петель. На пороге перед старым, слишком обычным ковриком стоит пожилая супружеская пара. Цвет их волос серый, даже чёрный. Лёгкие занесены сигаретным дымом. Глядят на мир сквозь свои роговые очки. На них сине-зелёные свитера, на ногах болотного оттенка ботинки. Возраст жены в цветастой юбкой с красными хризантемами и герберами около шестидесяти. Возраст мужа в шерстяных изношенных брюках около семидесяти. Резкие претензии относительно звучащей музыки выражены с ясной угрозой. Музыкальные ноты черны, темны, темны и непроникуемы.

Мужчина не отвечает. Закроет дверь. Со скрипом от немного заржавевших несмазанных петель.

Перевод: Е. Нечасова

Daltonisme

Un salon, des murs verts. Contre le mur, à côté du pot de fleur au figuier à moitié sec se trouve le vieux canapé qui grince. Sur le canapé bleu est assis un homme de 40 ans, portant un T-shirt marron et un pantalon de survêtement noir. En face de lui, la télévision éteinte et son écran noir. L'homme lit un magazine dont les pages crissent les unes après les autres.

La sonnette sonne, d'un son aigu et saccadé. L'homme enfile ses pantoufles bleues abîmées et marche lentement à la lumière du parquet marron du couloir clair qui craque, menant du salon à la porte d'entrée. A côté de la porte, il y a une armoire orange, fermée, avec des vêtements de différentes couleurs.

L'homme atteint la porte, près du meuble à chaussures gris en plastique, sali par la boue. La porte est en bois, et comporte un vasistas et deux serrures. Sur le mur vert est accroché un portemanteau auquel pendent quelques manteaux et blousons rouges, marron et jaunes.

L'homme ouvre et la porte, non graissée et légèrement rouillée, grince. Derrière elle et devant un grand paillason aux imprimés peu chaleureux, se trouve un couple de personnes âgées. Leurs cheveux sont gris-noirs. Les poumons encrassés par la cigarette. Ils explorent le monde à travers les cercles de leurs lunettes. Ils portent des pulls bleu-verts, et aux pieds des nu-pieds verdâtres. L'âge de la femme, qui porte une jupe fleurie de chrysanthèmes rouges et de gerbera, avoisine les 60 ans. L'âge de l'homme, qui porte un pantalon feutré bouloché qui rappelle le bon vieux temps, avoisine les 70 ans. Leur demande acerbe, glaçante, concernant la musique a un ton menaçant. Les notes de musique sont noires, foncées, sombres et impénétrables.

L'homme ne répond pas. Il referme. La porte, non graissée et légèrement rouillée, grince et se referme.